Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 7 юли 2016 година[1]

Дело C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Държавни помощи — Схема за помощ в полза на RTVE — Изменение на съществуващата схема за помощ — Данъчни мерки, които са наложени на телевизионните и далекосъобщителните оператори и представляват новият начин на финансиране на помощта — Наличие на необходима връзка по предназначение между данъка и помощта — Обхват на критерия за прякото въздействие на приходите от данъка върху размера на помощта — Решение на Комисията, с което новата система на финансиране се обявява за съвместима с вътрешния пазар — Оспорване на законосъобразността на решението — Отхвърляне на жалбата за отмяна от Общия съд“

I – **Въведение**

1. В основата на настоящото дело е Решение 2011/1/ЕС на Комисията[2], с което тя обявява за съвместима с вътрешния пазар испанската схема за помощ в полза на Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) — испанският обществен оператор за радио- и телевизионно разпространение, финансиран отчасти с данък върху телевизионните и далекосъобщителните оператори.

2. С жалбата си DTS Distribuidora de Televisión Digital SA[3] иска отмяната на решението на Общия съд на Европейския съюз от 11 юли 2014 г., DTS Distribuidora de Televisión Digital/Комисия[4], с което Общият съд отхвърля жалбата му за отмяна на спорното решение.

3. Telefónica de España SA и Telefónica Móviles España SA[5] подават насрещна жалба, с която искат също отмяната на това съдебно решение.

4. Настоящото дело дава възможност на Съда да изясни обхвата на критериите, които трябва да позволят да се прецени в каква степен данъчни мерки представляват начин на финансиране на държавна помощ, поради което са неразделна част от тази помощ и следователно за тях трябва да бъде подадено уведомление до Европейската комисия. Този анализ изисква да се докаже

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Решение от 20 юли 2010 година относно схема за държавна помощ C 38/09 (ex NN 58/09), която Испания планира да отпусне на Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (ОВ L 1, 2011 г., стр. 9, наричано по-нататък „спорното решение“).

3 — Наричано по-нататък „DTS“.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

5 — Наричани по-нататък заедно „Telefónica“.

наличието на „задължителна връзка по предназначение“ между тези мерки и разглежданата схема за помощ. В случая между страните има спор именно относно наличието на такава връзка по предназначение между данъчната тежест, която понасят телевизионните и далекосъобщителните оператори като DTS и Telefónica, и отпуснатата на RTVE помощ.

5. Всъщност, като констатира липсата на тази задължителна връзка по предназначение между данъчните мерки и въпросната помощ, в спорното решение Комисията приема, че посочените данъци не са неразделна част от отпуснатата на RTVE помощ и следователно не трябва да бъдат разглеждани при анализа на нейната съвместимост с вътрешния пазар. Ето защо въз основа на тези съображения Комисията обявява въпросната помощ за съвместима с вътрешния пазар в съответствие с член 106, параграф 2 ДФЕС.

6. В обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля основанията за отмяна, изтъкнати от DTS и Telefónica срещу спорното решение.

7. В настоящото заключение ще предложа на Съда да отхвърли подадената от DTS жалба.

8. От една страна, ще обясня, че Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото при преценката на законосъобразността на спорното решение и по-специално при прилагането на изведените от Съда критерии за установяване на наличието на задължителна връзка по предназначение между понесените от DTS и Telefónica данъчни мерки и отпуснатата на RTVE помощ. От друга страна, ще обясня, че Общият съд не може да бъде упрекван, че при анализа си не е взел предвид някои разпоредби от националното законодателство или пък че е изопачил обхвата на релевантното национално право.

9. Ще предложа също на Съда да отхвърли насрещната жалба на Telefónica, в подкрепа на която е изтъкнато едно-единствено основание, а именно нарушение на член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз, тъй като според мен Общият съд е направил пълна проверка на допустимостта на изтъкнатите от Telefónica в първоинстанционното производство основания за отмяна.

II – **Обстоятелствата по спора и спорното решение**

10. С две решения[6] Комисията одобрява системата на финансиране на RTVE, установена с Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (Закон № 17/2006 за обществените радио и телевизия) от 5 юни 2006 г.[7]. Тази система на финансиране е смесена, като RTVE получава, от една страна, приходи от търговските си дейности, по-специално от продажбата на рекламно време, и от друга страна, компенсация от испанската държава за осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга.

11. Посочената система на финансиране е съществено изменена с Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE) (Закон № 8/2009 за финансирането на Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) от 28 август 2009 г.[8], влязъл в сила на 1 септември 2009 г. По-конкретно, за да се компенсира загубата на търговски приходи, този закон въвежда или изменя в член 2, параграф 1, букви b)—d) и в членове 4—6 редица данъчни

6 — Решение C(2005) 1163 окончателен от 20 април 2005 година относно държавна помощ за RTVE (E 8/05) (резюме в ОВ C 239, 2006 г., стр. 17) и Решение C(2007) 641 окончателен от 7 март 2007 година относно финансирането на мерките за намаляване на наличния състав на RTVE (NN 8/07) (резюме в ОВ C 109, 2007 г., стр. 2).

7 — BOE бр. 134 от 6 юни 2006 г., стр. 21270, наричан по-нататък „Закон № 17/2006“.

8 — BOE бр. 210 от 31 август 2009 г., стр. 74003, наричан по-нататък „Закон № 8/2009“.

мерки, сред които нов данък от 1,5 % върху приходите на операторите на платена телевизия, установени в Испания[9]. Постъпленията от този данък в бюджета на RTVE не могат да надвишават 20 % от общата помощ, предназначена за RTVE всяка година. Данъчните приходи над този размер се внасят в общия бюджет на испанската държава.

12. Освен това е запазена предвидената в Закон № 17/2006 компенсация за изпълнение на задълженията за обществена услуга. Така, ако горепосочените източници на финансиране са недостатъчни за покриване на всички разходи на RTVE за изпълнение на задълженията за обществена услуга, съгласно член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и член 33 от Закон № 17/2006 испанската държава е длъжна да покрие разликата.

13. На последно място, член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 предвижда горна граница за приходите на RTVE. През двугодишния период 2010—2011 г. общият размер на тези приходи не може да надвишава 1 200 милиона евро годишно, като това съответства и на горната граница за разходите за всяка съответна финансова година. За тригодишния период 2012—2014 г. максималното увеличение на този размер е определено на 1 %, а за следващите години увеличението се определя според годишната промяна на индекса на потребителските цени.

14. След като на 22 юни 2009 г. до Комисията е подадена жалба срещу законопроекта, довел до приемането на Закон № 8/2009, на 2 декември 2009 г. Комисията уведомява Кралство Испания за решението си да започне процедурата по член 108, параграф 2 ДФЕС във връзка с изменението на схемата на финансиране на RTVE[10].

15. На 18 март 2010 г. Комисията започва процедурата за установяване на неизпълнение на задължения, предвидена в член 258 ДФЕС, тъй като счита, че предвиденият данък върху електронните комуникации е в противоречие с член 12 от Директива 2002/20/ЕО[11]. На 30 септември 2010 г. с мотивирано становище Комисията иска от Кралство Испания да отмени този данък поради несъвместимостта му с посочената директива.

16. На 20 юли 2010 г. Комисията приема спорното решение, в което заключава, че изменението на системата на финансиране на RTVE, предвидено в Закон № 8/2009, е съвместимо с вътрешния пазар съгласно член 106, параграф 2 ДФЕС. В този контекст тя приема по-специално, че данъчните мерки, въведени или изменени с този закон, не са неразделна част от предвидените в последния нови елементи на помощ и че поради това евентуалната несъвместимост на тези данъчни мерки с Директива 2002/20 не засяга проверката на съвместимостта на помощта с вътрешния пазар. Освен това Комисията приема, че изменената схема на финансиране на RTVE е в съответствие с член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като е съобразена с принципа на пропорционалност.

III – **Обжалваното съдебно решение**

17. На 24 ноември 2010 г. DTS подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение. В подкрепа на жалбата си DTS изтъква три основания, а именно нарушение съответно на понятието „помощ“ по смисъла на член 107 ДФЕС, що се отнася до отделимостта на въведените или изменените със Закон № 8/2009 данъчни мерки, на член 106, параграф 2 ДФЕС, както и на членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС.

9 — Другите данъчни мерки представляват нов данък от 3 % върху приходите на операторите на безплатна телевизия, нов данък от 0,9 % върху брутните експлоатационни приходи на операторите на далекосъобщителни услуги, установени в Испания, и 80 % до максимален размер от 330 милиона евро от приходите от съществуващата такса за ползване на радиочестотния спектър.

10 — Резюме в ОВ C 8, 2010 г., стр. 31.

11 — Директива на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги (ОВ L 108, 2002 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 183).

18. С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля всички основания по същество, а оттам и жалбата в нейната цялост.

IV – **Искания на страните и производството пред Съда**

19. С жалбата си DTS моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение или при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд,

— да осъди Комисията и другите страни да заплатят направените в производствата пред Съда и пред Общия съд разноски.

20. Комисията моли Съда да отхвърли жалбата и да осъди DTS да заплати съдебните разноски. Telefónica внася писмен отговор в подкрепа на DTS. Кралство Испания и RTVE внасят писмени отговори в подкрепа на Комисията.

21. Telefónica подава насрещна жалба, с която иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение и да осъди Комисията, както и встъпилите в нейна подкрепа страни, да заплатят направените в производствата пред Съда и пред Общия съд разноски. RTVE, Кралство Испания и Комисията искат насрещната жалба да бъде отхвърлена. DTS не внася писмен отговор на насрещната жалба.

V – **По главната жалба**

22. В жалбата си DTS упреква единствено Общия съд, че е потвърдил анализа на Комисията относно обстоятелството, че тя не е била длъжна да разгледа съвместимостта с Договора за функционирането на ЕС на парафискалния данък от 1,5 %, събиран съгласно Закон № 8/2009 върху брутните експлоатационни приходи на операторите на платена телевизия.

23. Така DTS иска да бъде премахнато това специално предимство, от което се ползва RTVE, като подчертава факта, че двете са в положение на пряка конкуренция на пазара за придобиване на аудио-визуално съдържание.

24. В подкрепа на жалбата си DTS изтъква три основания, а именно, съответно, нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС поради неправилно тълкуване на понятието „помощ“, нарушение на същата разпоредба, доколкото в обжалваното съдебно решение Общият съд не е упражнил достатъчно контрол за наличието на помощ и е изопачил испанското законодателство, както и неправилно прилагане на член 106, параграф 2 ДФЕС.

A – *По допустимостта на главната жалба*

25. RTVE твърди, че жалбата е недопустима, тъй като е с обем от 40 страници и значително надхвърля максималната дължина от 25 страници, допустима съгласно Практическите указания към страните относно делата пред Съда[12], без жалбоподателят да е обосновал надхвърлянето на тази дължина.

12 — ОВ L 31, 2014 г., стр. 1.

26. Освен това RTVE и Кралство Испания считат, че в жалбата не са посочени точно оспорваните точки от обжалваното съдебно решение. Така в жалбата само се възпроизвеждали доводите, изтъкнати в първоинстанционното производство, или се повдигали фактически въпроси.

27. DTS оспорва тези доводи.

28. Според мен не може да бъде уважено нито едно от повдигнатите от RTVE и Кралство Испания възражения за недопустимост.

29. Първо, както следва от практиката на Съда, Практическите указания са индикативни и нямат задължителна сила. Те са приети, за да бъдат допълнени и изяснени правилата, които уреждат развитието на производството пред Съда, при това в интерес на доброто правораздаване, и не са предназначени да заместят релевантните разпоредби на Статута на Съда на Европейския съюз и на Процедурния правилник на Съда[13]. В този смисъл, макар в точка 20 от посочените указания действително да е посочено, че дължината на жалбата „не би трябвало да надхвърля 25 страници“, както отбелязва Съдът в практиката си, те не предписват по абсолютен начин максимален брой страници[14]. Следователно при липсата на разпоредби, изрично предвидени в Статута на Съда на Европейския съюз и в Процедурния правилник, фактът, че жалбата на жалбоподателя надхвърля максималния брой страници, определен в Практическите указания, не може да доведе до нейната недопустимост.

30. Второ, анализът на жалбата показва, че жалбоподателят посочва точно грешките при прилагане на правото, поради които било опорочено обжалваното съдебно решение, и подробно излага причините, поради които това решение следвало да бъде отменено. Според мен при това положение са изпълнени установените от Съда изисквания[15].

31. Освен това, обратно на поддържаното от RTVE и Кралство Испания, в подадената от DTS жалба не само се възпроизвеждат доводите, изтъкнати в първоинстанционното производство, или се повдигат фактически въпроси. Всъщност DTS оспорва начина, по който Общият съд е тълкувал и приложил правото на Съюза, и по-специално изведените от Съда критерии, за да се установи, че данъчните мерки са неразделна част от схемата за помощи. В това отношение бих искал да припомня, че за да се гарантира полезното действие на производството по обжалване, правните въпроси, разгледани в първоинстанционното производство, могат очевидно отново да бъдат разисквани в производството по обжалване пред Съда, поради което жалбоподателят може да основе жалбата си на вече изтъкнати пред Общия съд[16] основания и доводи.

32. Ето защо с оглед на тези съображения предлагам на Съда да обяви подадената от DTS жалба за допустима.

Б – *По първото основание: нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС поради неправилно тълкуване на понятието „помощ“*

33. С първото си основание DTS критикува анализа на Общия съд, който се съдържа в точки 92—104 от обжалваното съдебно решение и в резултат на който той заключава, че Комисията е имала право да счита, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не представляват неразделна част от схемата за помощ в полза на RTVE.

13 — Съображения 1—3 от тези указания.

14 — Вж. в този смисъл определение от 30 април 2010 г., Ziegler/Комисия (C-113/09 P(R), непубликувано, EU:C:2010:242, т. 33).

15 — Бих искал да припомня, че съгласно установената съдебна практика „жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане“ (вж. по-специално решение от 4 юли 2000 г., Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 34).

16 — Решение от 18 януари 2007 г., PKK и KNK/Съвет (C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 32 и цитираната съдебна практика).

Жалбоподателят твърди по същество, че наложеният му данък представлява помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото, подобно на данъка върху пряката продажба на лекарствени средства по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), представлява асиметричен данък, въведен с оглед на прякото финансиране на RTVE.

34. Обратно на твърдяното от Кралство Испания, според мен няма съмнение, че това основание е допустимо, тъй като жалбоподателят критикува изведените от Общия съд от фактите и от приложимата национална правна уредба изводи за наличие, с оглед на установените в практиката на Съда критерии, на задължителна връзка по предназначение между разглежданите данъчни мерки и отпуснатата на RTVE помощ.

35. Това основание се състои от две части, отнасящи се до неправилно тълкуване съответно на доводите на жалбоподателя и на практиката на Съда.

1. По първата част от първото основание: неправилно тълкуване на доводите на жалбоподателя

36. С първата част от първото основание жалбоподателят твърди, че в точки 92 и 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че с доводите си той е искал да постави под въпрос принципа, изведен от Съда в решения от 20 септември 2001 г., Banks (C-390/98, EU:C:2001:456) и от 27 октомври 2005 г., Distribution Casino France и др. (C-266/04—C-270/04, C-276/04 и C-321/04—C-325/04, EU:C:2005:657). Освен това Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като се позовал на тези решения, доколкото разглежданият данък се различавал от данък с общ обхват и доколкото предоставената на RTVE помощ не се изразявала в освобождаване от този данък.

а) Обжалваното съдебно решение

37. След като излага доводите на жалбоподателя, в точка 92 от обжалваното съдебно решение Общият съд започва разглеждането им, припомняйки разграничението, проведено в Договора за функционирането на ЕС между, от една страна, правилата относно държавните помощи, и от друга — правилата относно националните данъчни разпоредби. Така той уточнява, че съгласно установената съдебна практика данъчнозадължените лица не могат да се позовават на обстоятелството, че освобождаването от облагане на други лица представлява държавна помощ, за да избегнат плащането на данъка, като има предвид в случая решение от 20 септември 2001 г., Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. В точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд е пояснил, че жалбоподателят цели да постави под въпрос този принцип, тъй като съгласно неговия подход „дадено предприятие би могло да се противопостави на облагането с данък само поради това че с него се финансира предимство, от което се ползва предприятие конкурент“.

б) Анализ

39. Подобно на RTVE и Комисията считам, че първата част от първото основание е неотносима, доколкото е насочена срещу съображения, които не са част от ratio decidendi на обжалваното съдебно решение.

40. Всъщност изводът на Общия съд в точки 103 и 104 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е имала основание да приеме, че трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, не са неразделна част от помощта, се основава на анализ за наличието на задължителна връзка по предназначение между тези мерки и отпуснатата на RTVE помощ, както и за прилагане на решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) към настоящия случай — прилагане, което е поискано от жалбоподателя в писмените му изявления.

41. В точка 92 от обжалваното съдебно решение, при положение че започва да разглежда втората част от първото основание, Общият съд само припомня принципа, залегнал в основата на практиката на Съда относно третирането на парафискалните данъци с оглед на правото на държавните помощи. Този принцип, съгласно който данъчнозадължените лица не могат да се позовават на обстоятелството, че освобождаването от облагане на други лица представлява държавна помощ, за да избегнат плащането на данъка или за да получат възстановяването му, е изрично посочен от Съда в решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), на което жалбоподателят изрично се основава, както и в решения от 27 октомври 2005 г., Distribution Casino France и др. (C-266/04—C-270/04, C-276/04 и C-321/04—C-325/04, EU:C:2005:657) и от 15 юни 2006 г., Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 и C-41/05, EU:C:2006:403)[17]. Този принцип е припомнен и от жалбоподателя в точка 42 от жалбата му до Общия съд.

42. По-нататък в точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд само възпроизвежда доводите на жалбоподателя, без да прави от тях правни изводи.

43. В това отношение бих искал да отбележа, че жалбоподателят не изтъква изопачаване като отделен порок. При всички случаи, макар жалбоподателят да твърди, че никога не е възнамерявал да защитава такъв подход, от доводите, изложени в подкрепа на втората част от първото основание, ясно следва, че той цели да разшири обхвата на критерия за наличие на задължителна връзка по предназначение между даден данък и финансираната с него помощ и по отношение на случаите, в които е налице конкуренция между задължените по данъка лица и получателя на финансираната с него помощ. По този начин с подхода на жалбоподателя наистина се цели преразглеждане на постоянната практика на Съда, изложена от Общия съд в точка 92 от обжалваното съдебно решение, и отмяната на данъка от 1,5 %, който му е наложен съгласно член 6 от Закон № 8/2009.

44. Ето защо с оглед на тези съображения, и по-специално на изложените в точки 40—42 от настоящото заключение, считам, че първата част от първото основание е неотносима.

2. По втората част от първото основание: неправилно тълкуване на практиката на Съда

45. С втората част от първото основание DTS, подкрепено в това отношение от Telefónica, оспорва анализа на Общия съд в точки 99—103 от обжалваното съдебно решение, вследствие на който той е направил извода, че въпросните данъци не са сравними с данъчната мярка, наложена по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

17 — Вж. съответно т. 42 и т. 43.

а) Обжалваното съдебно решение

46. В точки 94—103 от обжалваното съдебно решение Общият съд излага причините, поради които настоящият случай се различава от този по изтъкнатото от жалбоподателя решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), поради което разрешението, възприето от Съда в това решение, не е приложимо в случая. Най-напред, в точка 95 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че критерият за наличието на конкуренция между задължените да заплащат данък лица и получателите на помощи, финансирани чрез този данък, не е достатъчен, за да се гарантира наличието на задължителна връзка по предназначение между данъка и помощта по смисъла на практиката на Съда. По-нататък, в точки 96—102 от обжалваното съдебно решение Общият съд излага специфичните аспекти, разграничаващи данъка по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), от разглеждания в настоящото дело.

б) Доводи на страните

47. Първо, DTS твърди, че наложеният му данък трябва да се приеме като неразделна част от предоставената на RTVE помощ, доколкото представлява асиметричен данък, който може да бъде приравнен на този по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Всъщност този данък е налаган само на една категория оператори — операторите на платена телевизия — които са в конкуренция с RTVE както на пазара на телевизионни зрители, така и на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание. Помощта се изразявала в това, от една страна, че на даден конкурент е налаган данък, а от друга страна, че приходите от този данък задължително се използват за финансиране на помощта.

48. Второ, DTS твърди, че специфичните аспекти, които са посочени от Общия съд в точка 98 и сл. от обжалваното съдебно решение и по които разглежданият по настоящото дело данък се разграничава от този по решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), не са релевантни. От една страна, целта на данъка не бил определящ елемент, тъй като понятието за помощ било обективно понятие. При всички случаи целта на наложения на DTS данък била много сходна и очевидно сравнима с тази на данъка, разглеждан по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). От друга страна, връзката между данъчната мярка и въпросната помощ била също толкова тясна колкото връзката в посоченото решение. В това отношение DTS твърди, че Общият съд неправилно е констатирал, че евентуалната несъвместимост на данъка с правото на Съюза не би имала за пряка последица поставянето под въпрос на съответната помощ.

49. Трето, DTS твърди, че разглежданият данък ясно засягал размера на предоставената на RTVE помощ, доколкото предоставял на получателя на помощта конкурентно предимство, тъй като бил налаган на конкурент.

50. Встъпило в подкрепа на DTS, Telefónica добавя, че Общият съд е допуснал други грешки при прилагане на правото, що се отнася до тълкуването на понятието „помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

51. На първо място, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като тълкувал стеснително необходимите условия, за да може начинът на финансиране на дадена помощ да бъде неразделна част от нея, при положение че за правилата следвало да се приложи методът на телеологичното тълкуване [18].

18 — Telefónica се позовава на решения от 25 юни 1970 г., Франция/Комисия (47/69, EU:C:1970:60) и от 15 юни 1993 г., Matra/Комисия (C-225/91, EU:C:1993:239).

52. На второ място, изведените от съдебната практика условия за доказване на наличието на задължителна връзка по предназначение между данъчна мярка и помощ, а именно, от една страна, наличието на задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът е предназначен за финансиране на помощта, и от друга страна, доказването на пряко въздействие на приходите от данъка върху размера на помощта, не били различни и кумулативно предвидени условия. Всъщност използването на данъка за финансиране на помощта само по себе си предполагало задължителна връзка между размера на данъчните приходи и размера на помощта[19]. Така Общият съд тълкувал неправилно решение от 13 януари 2005 г., Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10). В това решение Съдът разгледал единствено дали съществува задължителна връзка по предназначение между данъка и помощта съгласно относимата национална правна уредба и приел, че при утвърдителен отговор прякото въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта било логична последица.

53. На трето място, Telefónica твърди, че тълкуването, дадено от Общия съд на решения от 21 октомври 2003 г., Van Calster и др. (C-261/01 и C-262/01, EU:C:2003:571) и от 27 ноември 2003 г., Enirisorse (C-34/01—C-38/01, EU:C:2003:640), е неправилно. Фактът, че Съдът не се произнасял по изискването за пряко въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта, не означавал, че той е приел, че става дума за допълнително условие за определяне дали начинът на финансиране на дадена помощ е част от нея, а това можело да се обясни с обстоятелството, че тези решения се отнасяли до първите дела, по които Съдът разяснил въпроса за отделимостта.

54. RTVE, Кралство Испания и Комисията оспорват тези доводи.

в) Анализ

55. Според мен втората част от първото основание повдига три въпроса, свързани с начина, по който следва да се прецени, по смисъла на практиката на Съда, наличието на връзка по предназначение между данъчна мярка и схема за помощ.

56. Първият въпрос, повдигнат от Telefónica, е дали посочените в съдебната практика условия за установяване наличието на задължителна връзка по предназначение между дадена данъчна мярка и помощ са кумулативни.

57. Вторият въпрос, повдигнат от DTS, се отнася до това дали, обратно на приетото от Общия съд в обжалваното съдебно решение, съществуващата връзка между въведените със Закон № 8/2009 данъчни мерки и отпуснатата на RTVE помощ действително е толкова тясна колкото връзката между данъчната мярка и схемата за помощи, разглеждани в делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), така че направените от Съда в това решение изводи са приложими в настоящия случай.

58. Накрая, третият въпрос, повдигнат от DTS, се отнася по-специално до критерия за „прякото въздействие на приходите от данъка върху размера на помощта“, като този критерий е изведен, за да се установи наличието на задължителна връзка по предназначение между данъка и съответната помощ. Всъщност DTS цели да разшири обхвата на посочения критерий, така че да обхваща положение, при което данъкът, понесен от конкурент, предоставя на получателя на помощта конкурентно предимство.

19 — Telefónica се позовава на решения от 13 януари 2005 г., Pape (C-175/02, EU:C:2005:11), от 14 април 2005 г., AEM и AEM Torino (C-128/03 и C-129/03, EU:C:2005:224) и от 27 октомври 2005 г., Distribution Casino France и др. (C-266/04—C-270/04, C-276/04 и C-321/04—C-325/04, EU:C:2005:657).

i) По критериите, позволяващи да се установи наличието на задължителна връзка по предназначение между данъчна мярка и схема за помощ

59. Анализът относно наличието на задължителна връзка по предназначение между даден данък и помощ ще позволи да се установи дали този данък представлява начин на финансиране на помощта и съответно дали е неразделна част от нея. Този анализ трябва да позволи също на Комисията да извърши подходяща и пълна проверка на дадена държавна помощ [20]. Всъщност начините на финансиране на дадена помощ могат да я направят несъвместима с вътрешния пазар [21]. Следователно при проверка на дадена помощ Комисията не може да не прецени последиците от начините на финансиране на тази помощ, когато те са неразделна част от нея [22]. От друга страна, този анализ трябва да позволи да се гарантира полезното действие на задължението за уведомяване. За да изпълни това задължение, държавата членка е длъжна да уведоми не само за планираната помощ в тесен смисъл, но и за начина на финансиране на помощта, доколкото последният е неразделна част от планираната мярка [23].

60. Съдът е определил обхвата на принципа, свързан с наличието на задължителна връзка по предназначение между дадена данъчна мярка и дадена помощ, в решение от 13 януари 2005 г., Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) по следния начин:

„С оглед на възможността данък […] да се разглежда като неразделна част от мярка за помощ, непременно трябва да има задължителна връзка между предназначението на данъка и това на помощта съгласно релевантното национално законодателство, в смисъл че приходите от данъка задължително са предназначени за финансиране на помощта. Ако такава връзка съществува, приходите от данъка влияят пряко върху размера на помощта и следователно върху преценката на съвместимостта на тази помощ с общия пазар […]“ [24].

61. Един от въпросите, повдигнат с втората част от първото основание, е дали за да се установи наличието на задължителна връзка по предназначение между данъка и финансираната с него помощ, е необходимо да се докаже не само, че има задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът се използва за финансирането на помощта, но и че приходите от данъка оказват въздействие върху размера на помощта.

62. Всъщност Telefónica твърди, че съгласно практиката на Съда не става дума за различни и кумулативни условия, доколкото прякото въздействие на данъчната мярка върху размера на помощта е логическа последица от връзката по предназначение, предвидена от релевантната национална правна уредба. Според него по този начин Общият съд е тълкувал неправилно практиката на Съда.

63. Трябва да се признае, че формулировката на принципа в решение от 13 януари 2005 г., Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) — която откриваме и в решения от 27 октомври 2005 г., Distribution Casino France и др. (C-266/04—C-270/04, C-276/04 и C-321/04—C-325/04, EU:C:2005:657) и от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) — е объркваща, тъй като Съдът посочва, че „[ако съществува задължителна връзка между предназначението на данъка и помощта съгласно релевантната национална правна уредба], приходите от данъка влияят пряко върху размера на помощта“ [25].

20 — Вж. решение от 21 октомври 2003 г., Van Calster и др. (C-261/01 и C-262/01, EU:C:2003:571, т. 51).

21 — Вж. решение от 21 октомври 2003 г., Van Calster и др. (C-261/01 и C-262/01, EU:C:2003:571, т. 47). Вж. в подобен смисъл още решение от 25 юни 1970 г., Франция/Комисия (47/69, EU:C:1970:60, т. 14).

22 — Вж. решение от 21 октомври 2003 г., Van Calster и др. (C-261/01 и C-262/01, EU:C:2003:571, т. 49) и решение от 27 ноември 2003 г., Enirisorse (C-34/01—C-38/01, EU:C:2003:640, т. 44).

23 — Вж. решение от 21 октомври 2003 г., Van Calster и др. (C-261/01 и C-262/01, EU:C:2003:571, т. 51).

24 — Точка 26.

25 — Вж. решение от 13 януари 2005 г., Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, т. 26).

64. При все това според мен и както е приел Общият съд, двете посочени условия, а именно, от една страна, наличието на задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът е предназначен за финансиране на помощта, и от друга страна, доказването на пряко влияние на приходите от данъка върху размера на помощта, са кумулативни.

65. Най-напред е уместно да се припомнят най-ранните основи на принципа, изведен от Съда в решение от 13 януари 2005 г., Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), като се посочи точка 17 от решение от 25 юни 1970 г., Франция/Комисия (47/69, EU:C:1970:60). Всъщност в тази точка Съдът посочва, че „при преценката […] Комисията трябва да вземе предвид всички преки и непреки елементи на спорната мярка, тоест не само самата помощ за избрани национални дейности, но и непряката помощ, която могат да представляват начинът на финансиране и *тясната връзка, поради която размерът на помощта зависи от приходите от мярката за финансиране*“ [26].

66. Доколкото данъчните приходи не могат да бъдат използвани за специфични разходи при липсата на национално законодателство, първото условие, свързано с наличието на задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът се използва за финансиране на помощта, представлява задължителна предпоставка. Това условие обаче само по себе си не е достатъчно, за да се установи степента, в която приходите от тези данъци оказват действително въздействие върху размера на помощта, тъй като освен националноправните разпоредби, предвиждащи това задължително използване, държавата членка може да разполага с известна свобода на преценката при използването на приходите от данъци или да създаде механизъм за коригиране, прекъсващ тясната връзка по предназначение, предвидена от националното законодателство. Следователно, за да се прецени наличието и евентуално силата на връзката по предназначение между данъка и помощта, е необходимо да се определи степента, в която въпросната помощ действително е финансирана с приходите от данъка и зависи от тях.

67. Според мен това е очевидно с оглед на посоченото от Съда в края на точка 17 от решение от 25 юни 1970 г., Франция/Комисия (47/69, EU:C:1970:60). Впрочем в това решение Съдът констатира наличието на задължителна връзка по предназначение, тъй като спорният начин на финансиране позволява автоматично да се увеличи размерът на помощта съобразно с увеличаването на приходите от данъка [27].

68. На следващо място е уместно да се уточни, че Съдът преформулира този принцип в по-новата си съдебна практика, посочвайки по по-ясен начин, че съществува задължителна връзка по предназначение между данъка и помощта съгласно релевантната национална правна уредба, когато „приходът от данъка е предназначен по необходимост за финансирането на помощта *и* влияе пряко върху размера на последната“ [28].

69. Следователно в решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) Съдът е разгледал всяко от тези условия. По делото, по което е постановено това решение, от релевантната национална правна уредба следва, че таксата върху дейността на рекламните агенции е специално и единствено събирана за финансирането на помощи за съответното радиоразпространение [29]. Освен това чистите приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции са предназначени единствено и изцяло за финансиране на помощите за радиоразпространението и поради това оказват пряко въздействие върху размера на

26 — Курсивът е мой.

27 — Точка 20.

28 — Решения от 15 юни 2006 г., Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 и C-41/05, EU:C:2006:403, т. 46) и от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, т. 99) (курсивът е мой).

29 — Решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, т. 100).

последните [30]. При тези условия Съдът е приел, че приходите от данъка оказват въздействие върху размера на изплащаните помощи, доколкото предоставянето на тези помощи, както и техният обхват, зависят от приходите от този данък, така че той трябва да се счита за неразделна част от схемата за помощи за радиоразпространението [31].

70. Накрая, заобикалянето, както предлага жалбоподателят, на второто условие би лишило от полезно действие установения от Съда принцип. Всъщност Съдът не използва понятието за задължителна „правна“ връзка, а за задължителна връзка „по предназначение“ между данъка и помощта. Понятието за предназначение обаче, преведено в текстовете на английски език в съдебната практика с термина „hypothecation“, е заимствано от счетоводната и финансова терминология и се отнася до предназначението на приходи, които се събират посредством облагане със специален данък, за специални разходи. Следователно е необходимо да се определи за всеки отделен случай дали въз основа на националното законодателство и практическото му прилагане разглежданите данъчни приходи са действително и специално предназначени за финансиране на помощта, и то в противоречие с принципа на универсалност на данъчните приходи.

71. С оглед на тези съображения смятам, че от гледна точка на практиката на Съда условието за наличие на задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът е предназначен за финансиране на помощта, само по себе си не е достатъчно, за да се установи, че данъкът е неразделна част от помощта. Когато е налице такава националноправна разпоредба, както е в настоящия случай [32], е необходимо също да се установи дали преходите от данъка оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

72. Ето защо според мен Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, като е приел с оглед на посочената съдебна практика, че двете горепосочени условия са кумулативни, и поради това доводите, изложени от Telefónica в това отношение, трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

ii) По прилагането на възприетото от Съда разрешение в решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)

73. Според мен съображенията на Съда в решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) [33] не са приложими към настоящото дело, така че според мен Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, като е разграничил спорните три данъчни мерки от разглежданата в посоченото решение.

74. Според мен разграничението, направено от Общия съд в точка 100 от обжалваното съдебно решение по отношение на целта на помощта, не е определящ елемент, но за сметка на това обстоятелствата, посочени в точки 101 и 102 от това решение, позволяват настоящият случай ясно да се разграничи от този по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

30 — Решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, т. 104).

31 — Решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, т. 111 и 112).

32 — В случая това условие е изпълнено — и тази констатация не е поставена под въпрос от страните — тъй като от член 5, параграф 1 и член 6, параграф 1 от Закон № 8/2009 следва, че данъците, наложени на операторите на далекосъобщителни мрежи, се събират „за целта да се допринесе за финансирането на RTVE“, а от член 6, параграф 8 от Закон № 8/2009 — че „приходите от данъците са предназначени за финансирането на RTVE“. В точка 13 от мотивите на спорното решение Комисията констатира също, че „в преамбюла изрично се установява тази връзка между новите данъци и финансовата компенсация за изтеглянето на RTVE от рекламния пазар“.

33 — Делото, по което е постановено това решение, се отнася до въпроса дали необлагането на дистрибуторите на едро с данък върху преките продажби на лекарствени средства, наложен на фармацевтичните лаборатории, предполага свръхкомпенсиране на първите и следователно в това качество представлява неправомерна помощ в тяхна полза. По това дело наложеният на фармацевтичните лаборатории данък има за цел да компенсира понесените от дистрибуторите на едро допълнителни разходи за изпълнението на техните задължения за обществена услуга.

75. Първо, както правилно отбелязва Общият съд в точка 101 от обжалваното съдебно решение, връзката между разглежданите данъчни мерки и помощта очевидно не може да бъде толкова тясна, колкото връзката между данъка върху директните продажби на лекарствени средства, понесен от Laboratoires Boiron SA, и освобождаването от данък, от което се ползват дистрибуторите на едро.

76. Всъщност по делото, по което е постановено решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), между данъчната мярка и помощта (освобождаването от този данък) е налице вътрешно присъща връзка — или според Съда „два неотделими елемента от една и съща данъчна мярка[34] — която, както отбелязва Общият съд в обжалваното съдебно решение, не позволява те да бъдат разграничени една от друга, което очевидно не е така в настоящия случай. Следователно неприложимостта на данъчната мярка поради несъвместимостта ѝ с правото на Съюза би имала съвсем логично за пряка последица премахването на помощта.

77. Освен това се налага изводът, че размерът на отпуснатата на RTVE помощ за финансиране на задълженията му за обществена услуга не зависи от размера на съответните данъчни приходи, събрани от операторите на платена телевизия.

78. От една страна, от член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и от член 33 от Закон № 17/2006 — чийто текст по мое мнение не е бил изопачен от Общия съд, както ще покажа при анализа на второто основание — следва, че размерът на предоставената на RTVE помощ за финансирането на неговите задължения за обществена услуга е изчислен въз основа на нетните разходи за задълженията за обществена услуга, понесени от RTVE през предходните финансови години[35].

79. От друга страна, макар наистина да е налице задължителна законова връзка между приходите от съответния данък и изплащаната на RTVE помощ, националната правна уредба установява механизъм за коригиране, посочен от Общия съд в точка 101 от обжалваното съдебно решение, поради което според мен не може да се счита, че двете прогласени в съдебната практика условия са изпълнени.

80. Всъщност испанската държава използва променливия механизъм за коригиране както при стойности под, така и над границата, като се задължава при недостатъчни приходи да покрие всички разходи на RTVE, а в случай на надвнасяне — да внесе излишъка в общия бюджет, оставяйки си и право на преценка относно частта от данъчните приходи, която възнамерява действително да изплати на RTVE[36]. Следователно между данъка и помощта не е налице „пряката и неразривна“ връзка, посочена от генералния адвокат Geelhoed в заключението му по дело Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124).

81. Така член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и член 33 от Закон № 17/2006, които Общият съд посочва изрично в точка 101 от обжалваното съдебно решение, установяват принципа на пълно покриване на понесените от RTVE разходи за задълженията за обществена услуга, което задължава испанската държава да допринася за тях. В този смисъл, както посочва Общият съд в точки 9, 80 и 101 от обжалваното съдебно решение, ако източниците на финансиране, с които разполага RTVE и сред които е въпросната данъчна мярка, не са достатъчни за покриване на всички разходи на RTVE, предвидени за изпълнението на задълженията му за обществена услуга, испанската държава е длъжна да покрие разликата. Следователно финансирането на нетните разходи за задълженията за обществена услуга, изпълнявани от RTVE, е гарантирано, независимо от приходите от въпросните данъчни мерки[37].

34 — Решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, т. 45).

35 — Вж. точка 32 от мотивите на спорното решение.

36 — Вж. точки 15 и 33 от мотивите на спорното решение.

37 — Вж. точки 14 и 34 от мотивите на спорното решение.

82. За сметка на това в случай на надвнесени средства излишъкът се внася в общия бюджет на държавата, така че да бъде използван за други цели [38].

83. Следователно обстоятелството, че данъчните приходи са по-високи или по-ниски от предвиденото, не оказва влияние върху предвидения размер на предоставената на RTVE компенсация за осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга [39].

84. Ето защо, макар установената с националната правна уредба система да предвижда включване на приходите от данъка в изплащаната на RTVE помощ, механизмът за коригиране по член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 и по член 33 от Закон № 17/2006, както и оставената на испанската държава свобода на преценка изопачават според мен тази връзка. Посочената връзка между данъка и схемата за помощ очевидно не е прекъсната, но при всички случаи не е достатъчно тясна, от една страна, за да бъде изпълнен посоченият в съдебната практика критерий за прякото въздействие, и от друга страна, за да може към настоящия случай да бъде приложено разрешението, възприето от Съда в решение от 7 септември 2006 г., Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

85. Накрая, макар да е налице задължителна връзка по бюджетен ред, тази връзка не оказва въздействие върху размера на изплащаната на RTVE помощ.

86. Поради това трябва да бъде отхвърлен доводът на жалбоподателя, че Общият съд неправилно е констатирал, че евентуалната несъвместимост на данъка с правото на Съюза няма за пряка последица поставянето под въпрос на разглежданата помощ.

iii) По критерия за конкурентното предимство, от което се ползва получателят на помощта

87. DTS твърди, че обратно на приетото от Общия съд, данъкът оказва „пряко въздействие върху размера на помощта“, тъй като се понася от предприятие, което е в конкуренция с получателя на помощта, предоставяйки по този начин на последния конкурентно предимство. С други думи, помощта била още по-значителна, тъй като била финансирана с данък, събиран от конкурентите.

88. Според мен Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото в точка 102 от обжалваното съдебно решение, като е приел, че наличието на конкуренция между задължените по данъка лица и получателя на помощта, финансирана с този данък, не е достатъчно, за да се приеме данъкът за неразделна част от помощта.

89. От една страна установих, че съгласно практиката на Съда трябва да бъдат изпълнени две условия, за да се приеме даден данък за неразделна част от помощта:

— трябва да има задължителна националноправна разпоредба, съгласно която данъкът е предназначен за финансиране на помощта, и

— приходите от данъка трябва да оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

90. Ако едно от тези условия не е изпълнено, тогава никой не може да приеме, че данъкът е неразделна част от помощта, и критерият за наличието на конкурентно предимство не е достатъчен, за да се неутрализира този извод.

38 — Вж. точки 15 и 33 от мотивите на спорното решение.

39 — Вж. точка 34 от мотивите на спорното решение.

91. Наистина, както отбелязва генералният адвокат Geelhoed в заключението си по дело Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124), въпросът дали съществува пряка и неразривна връзка между данъка и финансираната с него помощ трябва да се разглежда във всеки отделен случай въз основа на съответните правни уредби, на тяхната структура, практическото им прилагане „и икономическия контекст, в който се прилагат“[40]. В този контекст той отбелязва по-специално, че начинът, по който двойката данък-помощ влияе върху отношенията на конкуренция в сектора или под-сектора или в категорията съответни предприятия, и степента, в която им влияе, представляват признаци за наличие на такава връзка[41].

92. В решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), Съдът обаче е приел, че не става въпрос за определящ фактор.

93. Първо, както отбелязва Съдът в това решение, не става въпрос за преценка по същество на съвместимостта на помощта с вътрешния пазар, която се извършва от Комисията съгласно член 107 ДФЕС и при която анализът на отношенията на конкуренция очевидно е от значение[42], а за преценка дали е налице „задължителна връзка по предназначение“ между даден данък и финансираната с него схема на помощи, за да се определи обхватът на задължението за уведомяване по член 108, параграф 3 ДФЕС.

94. Второ, въпросът е дали приходите от данъка оказват пряко въздействие върху „размера на помощта“, като този израз трябва да се тълкува в най-чист счетоводен смисъл като отнасящ се до размера или обема на помощта. В текстовете на съдебната практика на немски и английски език на израза „размерът на помощта“ съответстват изразите „den Umfang der Beihilfe“ и „the amount of the aid“[43]. На този въпрос може да се отговори след чисто счетоводна преценка и следователно не е необходим анализ на отношенията на конкуренция между задължените по данъка лица и получателя на помощта.

95. Трето, превръщането в допълнителен критерий на въпроса за отношението на конкуренция между задължените по данъка лица и получателя на помощта, за чието финансиране служи този данък, според Съда може да засегне ефективността на извършвания от Комисията контрол. Всъщност в такъв случай този контрол ще зависи от предварителна и едностранна преценка от страна на всяка държава членка относно наличието и състоянието на отношенията на конкуренция[44]. Според мен този риск е още по-голям поради това, че на практика такъв данък се събира на секторно равнище, така че задължените по данъка лица и получателят на помощта действат на един и същи пазар или на свързани пазари.

96. Ако се приеме доводът на жалбоподателя, това би означавало, че всеки път, когато даден данък се събира на секторно равнище и засяга предприятия, които са в конкуренция с получателя на помощта, би бил изпълнен критерият за задължителната връзка по предназначение. Такова тълкуване обаче очевидно би било в противоречие с постоянната практика на Съда. Всъщност в нея наличието на задължителна връзка по предназначение се тълкува много стеснително, така че да се спазва установено с Договора за функционирането на ЕС точно разграничение между, от една страна, правилата относно държавните помощи, и от друга страна, тези относно нарушенията, които произтичат от данъчните разпоредби, приети от държавите членки.

40 — Точка 34 от заключението.

41 — Точка 35 от заключението.

42 — Бих искал да припомня, че тази разпоредба има за цел защита на конкуренцията между предприятията посредством забраната на всяка помощ, предоставена от държава членка и отговаряща на условията по параграф 1.

43 — Вж. по-специално решение от 13 януари 2005 г., Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, т. 26).

44 — Вж. решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, т. 95).

97. Ето защо с оглед на тези съображения считам, че Общият съд с основание е отхвърлил довода на жалбоподателя, изведен от твърдяното конкурентно предимство на RTVE поради наложения на неговите конкуренти данък, когато е преценявал дали е налице задължителна връзка по предназначение между съответните данъчни мерки и отпуснатата на RTVE помощ.

98. Следователно оплакването на DTS в това отношение трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

iv) По факта, че приходите на RTVE, които надвишават разходите му, се внасят в резервен фонд или евентуално в държавния бюджет [45]

99. DTS упреква Общия съд, че е приел, че приходите от данъка не оказват влияние върху размера на помощта, тъй като, както става ясно от точки 66 и 67 от обжалваното съдебно решение, приходите, които надхвърлят нетните разходи за обществената услуга, се внасят в резервен фонд или в държавния бюджет и тъй като за приходите на RTVE е предвидена абсолютна граница. Наличието на такава абсолютна граница било ирелевантно. Всъщност съгласно решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) в подобен случай, за да можело да се направи извод, че данъкът оказва влияние върху размера на помощта, било релевантно последната да се определя и в зависимост — без да се превишава горната граница — от прогнозните приходи от данъка, както било в настоящия случай.

100. Според мен това оплакване е неоснователно.

101. Както посочих, обстоятелството, че съгласно член 33 от Закон № 17/2006 и член 8 от Закон № 8/2009 приходите на RTVE, които надвишават разходите му, се внасят в резервен фонд или евентуално в държавния бюджет, прекъсва съществуващата задължителна връзка по предназначение между данъчните приходи и въпросната помощ. В тази хипотеза приходите от данъка не оказват автоматично влияние върху размера на помощта, тъй като надвнесеното ще бъде използвано за други цели и няма да позволи увеличаване на размера на помощта.

102. Според мен паралелът, направен от жалбоподателя с решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), не е релевантен. Всъщност в делото, по което е постановено това решение, както изрично следва от точка 104 от него, приходите от данъка върху дейността на рекламните агенции са предназначени единствено и „изцяло“ за финансиране на помощите за радиоразпространението. Освен това, макар тези помощи действително да се предоставят от комисия, тя няма правомощието да предназначава наличните средства за цели, различни от тези помощи. Очевидно обаче такъв не е настоящият случай, доколкото въпросните данъчни приходи не са предназначени единствено и изцяло за финансирането на помощта, тъй като надвнесеното се прехвърля в резервен фонд и евентуално в държавния бюджет, за да бъде преразпределено за други цели.

103. Следователно според мен Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че механизмът по член 33 от Закон № 17/2006 и по член 8 от Закон № 8/2009 не позволява да се приеме, че данъкът оказва пряко влияние върху размера на предназначената за RTVE помощ.

104. С оглед на всички тези съображения втората част от първото основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

45 — Този довод първоначално е изложен в рамките на второто основание за отмяна на DTS. Доколкото това основание е свързано с неправилно тълкуване от страна на Общия съд на практиката на Съда, предпочитам да го разгледам в рамките на първото основание.

105. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли първото изтъкнато от жалбоподателя основание, а именно нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС поради неправилно тълкуване на понятието за помощ, тъй като твърденията по него са отчасти неотносими и отчасти неоснователни.

B – *По второто основание: недостатъчен съдебен контрол от страна на Общия съд и изопачаване на приложимото национално законодателство при преценката за нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС*

106. С второто си основание DTS критикува направения от Общия съд в точки 66, 67 и 69 от обжалваното съдебно решение анализ на националното законодателство, за да достигне в точки 102—104 от обжалваното съдебно решение до извода, че наложеният на DTS данък не оказва влияние върху размера на предоставената на RTVE помощ и следователно не е неразделна част от схемата за помощи.

107. Това второ основание се състои от две части.

108. Първата част се отнася до недостатъчния съдебен контрол, упражнен от Общия съд при преценката за наличие на задължителна връзка по предназначение между данъка и съответната помощ.

109. Втората част от своя страна се отнася до изопачаване на приложимото национално законодателство, вследствие на което при анализа си Общият съд не взел предвид обстоятелството, че прогнозният бюджет на RTVE се изготвял, като се отчитал прогнозният размер на данъчните приходи, като този размер оказвал пряко влияние върху размера на помощта.

1. Обжалваното съдебно решение

110. В точка 65 от обжалваното съдебно решение с оглед на Закон № 8/2009 Общият съд стига до извода, че размерът на предназначената за RTVE помощ не зависи от размера на наложения на жалбоподателя данък, като размерът на помощта е определен с оглед на нетните разходи за осъществяването на задачата на RTVE за предоставяне на обществена услуга.

111. За да обоснове този извод, от една страна, в точки 66—68 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда член 33 от Закон № 17/2006, член 3, параграф 2 и член 8 от Закон № 8/2009, които определят ролята на испанската държава в хипотезата, при която приходите на RTVE надхвърлят разходите за осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга.

112. От друга страна, в точка 69 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009, който определя ролята на испанската държава в хипотезата, при която приходите на RTVE не са достатъчни за покриване на разходите за осъществяване на задачата за предоставяне на обществена услуга.

2. По първата част от второто основание: недостатъчен съдебен контрол от страна на Общия съд

а) Доводи на страните

113. С първата част от второто основание жалбоподателят твърди, че упражненият от Общия съд по отношение на спорното решение съдебен контрол е недостатъчен. От една страна, Общият съд не е взел предвид всички релевантни разпоредби от испанската правна уредба и по-специално член 34 от Закон № 17/2006 и член 44 от mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (рамков мандат за RTVE, предвиден в член 4 от Закон № 17/2006 и одобрен в пленарно заседание от Камарата на депутатите и Сената)[46]. От тези разпоредби ясно следвало, че RTVE било правно задължено да изготвя бюджета си, като взема предвид не само прогнозните разходи за задачата за предоставяне на обществена услуга, но и прогнозните приходи, които включвали приходите от съответния данък. Това доказвало, че прогнозният размер на приходите от данъка, наложен на DTS, оказвал влияние върху размера на получената от RTVE помощ.

114. От друга страна, Общият съд не упражнил достатъчен контрол върху изводите, които Комисията е направила във връзка с посочените в решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) условия и съгласно които приходите от данъка оказват влияние върху размера на помощта, когато предоставената субсидия е изчислена въз основа на „очакваните“ приходи или на „прогнозния размер“ на приходите от данъка. Всъщност Общият съд не проверил в каква степен прогнозният размер на приходите оказва влияние върху изчисляването на размера на помощта, а само одобрил анализа на Комисията.

115. RTVE, Кралство Испания и Комисията оспорват допустимостта на този довод. RTVE и Кралство Испания подчертават, че Общият съд не е длъжен да посочва всяка една от приложимите разпоредби от националната правна уредба. Впрочем член 34 от Закон № 17/2006 и член 44 от рамковия мандат не били считани от DTS като относими пред Общия съд. Що се отнася до Комисията, тя подчертава, че DTS не е посочило член 33 и член 34 от Закон № 17/2006, член 44 от рамковия мандат, както и член 2, параграф 2 и член 8 от Закон № 8/2009 нито в жалбата си, нито в писмената си реплика пред Общия съд. Не било задължение на Общия съд обаче да се позовава служебно на националноправните разпоредби при проверка на законосъобразността на решение на Комисията.

116. При всички случаи RTVE, Кралство Испания и Комисията считат, че тези оплаквания са неоснователни.

б) Анализ

i) По първия довод: неотчитане на член 34 от Закон № 17/2006 и на член 44 от рамковия мандат

117. В самото начало следва да се уточни, че въпреки значението, което DTS изглежда отдава на горепосочените разпоредби в производството по настоящата жалба, то не ги споменава в нито едно от писмените си изявления в хода на производството пред Общия съд. Според мен обстоятелството, че DTS не счита за необходимо в жалбата си пред Общия съд или в писмената си реплика да спомене посочените разпоредби, показва, че те не са съществени или относими.

46 — BOE бр. 157 от 30 юни 2008 г., стр. 28833, наричан по-нататък „рамковият мандат“.

118. Както подчертава DTS в бележка под линия 3 от жалбата си, текстът на Закон № 17/2006 и този на рамковия мандат са представени съответно в приложение към писмената защита на Комисията и към изявлението при встъпване на RTVE пред Общия съд. На първо място обаче именно жалбоподателят в жалбата си за отмяна на спорното решение е следвало да посочи изчерпателно приложимите националноправни разпоредби, които счита за относими, и не може Общият съд да бъде упрекван, че не се е произнесъл по някои от тези разпоредби, при положение че самият жалбоподател не се е позовал изрично на тях. Макар DTS да твърди, че е посочило тези разпоредби в заседанието пред Общия съд, не знаем в каква степен то се е позовало на член 34 от Закон № 17/2006 и на член 44 от рамковия мандат.

119. При всички положения бих искал да припомня, че единствено Общият съд може да преценява какво значение следва да отдаде на представените му доказателства [47]. Следователно той е имал пълно основание да изключи от анализа си член 34 от Закон № 17/2006 и член 44 от рамковия мандат. Както ще стане ясно по-нататък в анализа, предвид техния предмет тези разпоредби не позволяват да се установи естеството на съществуващата връзка по предназначение между въпросния данък и отпуснатата на RTVE помощ.

120. При това положение считам, че първият довод е недопустим.

ii) По втория довод: недостатъчен съдебен контрол от страна на Общия съд по отношение на условията, посочени в решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764)

121. В самото начало предлагам да бъде отхвърлен вторият довод, тъй като е неоснователен.

122. Всъщност поради причините, изложени в точка 102 от настоящото заключение, паралелът, направен от жалбоподателя между настоящото дело и делото, по което е постановено решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), не е относим. В последното дело не само съществува правна разпоредба, съгласно която приходите от данъка са предназначени за помощите за радиоразпространението, но и приходите от този данък са единствено и изцяло предназначени за финансиране на помощите, без да е налице преразпределяне на надвнесените средства за други цели.

123. Следователно предвид гореизложеното първата част от второто основание трябва да бъде отхвърлена отчасти като недопустима и отчасти като неоснователна.

47 — Съгласно постоянната съдебна практика само Общият съд е компетентен да установява и преценява фактите и единствено той може да преценява значението, което трябва да бъде отдадено на данните, които са му били представени, след като доказателствата, които е приел в подкрепа на тези факти, са били редовно събрани, общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени (вж. решения от 21 септември 2006 г., JCB Service/Комисия, C-167/04 P, EU:C:2006:594 JCB, т. 106 и 107 и цитираната съдебна практика, и от 10 май 2007 г., SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, EU:C:2007:277, т. 41 и цитираната съдебна практика).

3. По втората част от второто основание: изопачаване на приложимото национално законодателство

а) Доводи на страните

124. С втората част от второто основание жалбоподателят, подкрепен в това отношение от Telefónica, упреква Общия съд, че в точки 66, 67 и 69 от обжалваното съдебно решение е изопачил член 2, параграф 2 и член 8 от Закон № 8/2009, както и член 33 от Закон № 17/2006, на които се е основал, за да стигне до извода, че разглежданият данък не оказва влияние върху размера на предназначената за RTVE помощ. В действителност Общият съд придал на тези разпоредби значение, каквото те нямат при анализ във връзка с член 34 от Закон № 17/2006 и член 44 от рамковия мандат.

125. Telefónica също твърди, че Общият съд е тълкувал неправилно националното законодателство, като е изопачил явно представените от него доказателства.

126. RTVE, Кралство Испания и Комисията поддържат, че това основание е недопустимо.

б) Анализ

127. Обратно на твърдяното от RTVE, Кралство Испания и Комисията, според мен втората част от второто основание е допустима.

128. Всъщност Съдът може да бъде сезиран с оплаквания, свързани с установяването и преценката на фактите, когато жалбоподателят твърди, че Общият съд е изопачил представените пред него доказателства [48]. Настоящият случай обаче е именно такъв, тъй като DTS упреква Общия съд, че е изопачил националното законодателство, като жалбоподателят точно посочва, от една страна, доказателствата, които според него са били изопачени от Общия съд, и от друга страна, грешките при анализа, които при извършената от последния преценка са довели до това изопачаване.

129. Следователно Съдът може да упражни съдебен контрол.

130. Съгласно постоянната съдебна практика Съдът трябва да установи дали Общият съд, предвид документите и другите предоставени му материали, не е изопачил текста на въпросните национални разпоредби, дали с оглед на тези доказателства не е направил констатации, които явно противоречат на техния текст, и дали при разглеждането на съвкупността от доказателства не е придал на някое от тях — за да установи съдържанието на разглежданото национално законодателство — значение, което то няма предвид останалите доказателства [49].

131. При това такова изопачаване трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо Съдът да прибягва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата или даже до събиране на нови доказателства [50].

48 — Решение от 3 април 2014 г., Франция/Комисия (C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 79 и цитираната съдебна практика).

49 — Решение от 5 юли 2011 г., Edwin/СХВП (C-263/09 P, EU:C:2011:452, т. 53).

50 — Вж. по-специално решения от 21 септември 2006 г., JCB Service/Комисия (C-167/04 P, EU:C:2006:594 JCB, т. 108 и цитираната съдебна практика), от 18 януари 2007 г., PKK и KNK/Съвет (C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 37 и цитираната съдебна практика) и от 3 април 2014 г., Франция/Комисия (C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 80 и цитираната съдебна практика).

132. След внимателен анализ на изложените от DTS доводи правя извода, че то не е успяло да докаже, че в точки 66—69 от обжалваното съдебно решение Общият съд е направил констатации, които очевидно са в противоречие с текста на разглежданите разпоредби на испанското законодателство, или е придал на някоя от тях значение, каквото тя очевидно няма с оглед на останалите материали по делото.

i) По отношение на възприетото в точка 69 от обжалваното съдебно решение тълкуване на член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009

133. Според Общия съд съгласно член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009, „когато приходите на RTVE не са достатъчни за покриване на разходите за осъществяване на задачата за предоставяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение, разликата ще бъде изплатена с вноски от общия бюджет на испанската държава“.

134. Според DTS тази разпоредба не задължава испанската държава да предоставя средства от общия бюджет за покриване на разходите, свързани с осъществяването на задачата за обществена услуга, а ѝ налага задължението да допълни бюджета, предвиден за RTVE, когато при изпълнението на този бюджет размерът на данъчните приходи е по-нисък от бюджетните прогнози. От друга страна, вноските от общия бюджет не били разрешени, когато разходите надхвърляли бюджетните прогнози.

135. Освен това член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 трябвало да се анализира във връзка с член 34 от Закон № 17/2006 и член 44 от рамковия мандат. Съгласно член 34 от Закон № 17/2006 RTVE изготвя само бюджета си, като взема предвид не само прогнозните разходи за осъществяване на задачата за обществена услуга, но и прогнозните приходи, включително приходите от данъците, предвидени в Закон № 8/2009. Следователно съгласно член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 в хипотезата, при която действителните приходи от данъците са по-ниски от прогнозния размер на събраните суми и не позволяват да се покрият бюджетните разходите на RTVE за обществената услуга, испанската държава била длъжна да допълни „бюджетното планиране“ от вноски от общия си бюджет. „Бюджетното планиране“ обаче трябвало да бъде изготвено въз основа на прогнозния размер на приходите от данъка и следователно този размер оказвал пряко влияние върху размера на помощта. Ето защо влиянието на приходите от данъка върху изпълнението на бюджета на RTVE не трябвало да се бърка с това на прогнозния размер на приходите от данъка върху първоначалното изготвяне на този бюджет, а следователно и върху размера на помощта. Само последният размер бил относим.

136. Telefónica добавя, че има очевидни признаци, които опровергават евентуални твърдени допълнителни вноски от общия бюджет на испанската държава, тъй като в изложението на мотивите към Закон № 8/2009 се посочва по-специално че „не изглежда разумно гаранцията за финансирането да води до увеличаване на вноските на държавата“. Освен това ставало въпрос за вторична хипотеза, тъй като две условия трябвало да бъдат изпълнени, за да финансира испанската държава част от разходите за изпълнението на задължението за обществена услуга. Първо, за дадена финансова година приходите от данъка трябвало да бъдат по-ниски от разходите за осъществяване на задачата за обществена услуга и второ, размерът на средствата в резервния фонд трябвало да бъде недостатъчен за покриване на разходите на RTVE за тази финансова година. В допълнение член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009 въвеждал гаранция от държавата, ограничена до разликата, от една страна, между постъпленията и резервния фонд, и от друга страна, разходите за изпълнение на задължението за обществена услуга. При това положение ставало дума за нова помощ. Това не било пречка предоставената на RTVE помощ да се определя въз основа на приходите от данъка и ако те не са достатъчни, испанската държава да поеме задължението да покрие разликата.

137. Според мен доводите на жалбоподателя не позволяват да се заключи, че Общият съд явно е изопачил член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009.

138. Първо, като твърди, че съгласно тази разпоредба „испанската държава [била] длъжна да допълни „бюджетното планиране“ с вноски от общия си бюджет“ или че „[посочената] разпоредба [налагала] на държавата задължението да допълни „бюджетното планиране“ на RTVE, когато при изпълнението на този бюджет размерът на данъчните приходи е по-нисък от бюджетните прогнози“, жалбоподателят не се отклонява от възприетото от Общия съд тълкуване на член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009.

139. Второ, макар жалбоподателят да упреква Общия съд, че не е тълкувал тази разпоредба с оглед на разпоредбите на член 34 от Закон № 17/2006 и на член 44 от рамковия мандат, не виждам ясно защо тези разпоредби са релевантни.

140. Член 34 от Закон № 17/2006, озаглавен „Бюджет“, гласи следното:

„1. RTVE […] изготвя оперативен бюджет, който уточнява средствата и съответните годишни дотации, както и също толкова подробен капиталов бюджет. Оперативният и капиталовият бюджет на RTVE […] са част от общия бюджет на държавата.

2. Оперативният и капиталовият бюджет на RTVE […] включват прогнозен отчет за приходите и разходите и прогнозен отчет за паричните потоци за съответната финансова година. Прогнозен счетоводен баланс на образуването, както и допълнителната документация, изисквана от министерството […], са приложени към тези бюджети.

[…]“.

141. В член 44 от рамковия мандат, озаглавен „Бюджетни задължения“, освен това се уточнява следното:

„RTVE и неговите дружества адаптират бюджетите си към разпоредбите на член 34 от Закон № 17/2006. Посочените бюджети се изготвят в съответствие с принципа на балансираност на бюджета и предвиждат финансовите задължения, необходими за постигане на общите цели, предвидени в настоящия рамков мандат, както е изложен в действащия програмен договор“.

142. Както впрочем отбелязват RTVE и Комисията, налага се изводът, че тези разпоредби установяват само общи принципи и че нито една от тях не позволява установяването на задължителна връзка по предназначение между въпросните данъчни приходи и предвидената за RTVE схема за помощи.

143. Трето, доводите на Telefónica също не позволяват да се констатира, че Общият съд е направил констатации, които очевидно са в противоречие с разпоредбите на член 2, параграф 2 от Закон № 8/2009. Що се отнася до изложението на мотивите към посочения закон, то няма задължителна правна сила и посоченият от Telefónica откъс от него явно не позволява да се изключи допълнително плащане от испанската държава. Освен това според мен е без значение дали става въпрос за вторична хипотеза. Общият съд посочва наличието на такава хипотеза по начин, който е достатъчен, за да се достигне до извода в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че испанската държава е длъжна да покрие разликата между финансовите приходи на RTVE и всички разходи на последното за изпълнение на задълженията му за обществена услуга.

ii) По отношение на възприетото в точки 66—68 от обжалваното съдебно решение тълкуване на член 33 от Закон № 17/2006 и член 8 от Закон № 8/2009

– Обжалваното съдебно решение

144. В точки 66—68 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел следното:

„66 […] съгласно член 33 от Закон № 17/2006, изменен със Закон № 8/2009, когато приходите на RTVE надхвърлят размера на разходите за осъществяване на задачата за предоставяне на обществената услуга за радио- и телевизионно разпространение, средствата над този размер се преразпределят. Ако тези средства не надхвърлят 10 % от включените в бюджета годишни разходи на RTVE, те се прехвърлят в резервен фонд, а ако надхвърлят тази граница — се прехвърлят в държавния бюджет.

67 Що се отнася до прехвърления в резервния фонд капитал, видно от член 8 от Закон № 8/2009, той може да се използва само с изричното разрешение на испанския министър на икономиката и финансите и, ако не бъде използван в период от четири години, трябва да послужи за намаляване на размера на компенсацията, която се изплаща от общия бюджет на испанската държава. Поради това не може да се приеме, че прехвърленият в резервния фонд капитал оказва пряко въздействие върху размера на предназначената за RTVE помощ.

68 Освен това член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009 предвижда абсолютна граница за приходите на RTVE, която е определена на 1 200 милиона евро за 2010 г. и 2011 г. Всички средства над тази граница се преразпределят пряко към общия бюджет на испанската държава“.

– Доводи на страните [51]

145. Първо, DTS упреква Общия съд, че в точки 66 и 67 от обжалваното съдебно решение е изопачил разпоредбите на член 33 от Закон № 17/2006 и член 8 от Закон № 8/2009, като им е придал обхват, какъвто те нямат. Всъщност Общият съд само посочил, че съгласно член 8, параграф 3 от Закон № 8/2009 резервният фонд може да бъде използван единствено с изричното разрешение на Ministerio de Economía y Hacienda (Министерство на икономиката и финансите, Испания), като пропуснал началото на този член, където се предвиждало, че „[ф]ондът може да се използва само за компенсиране на загуби от предходни финансови години и за справяне с непредвидени положения във връзка с доставката на обществената услуга“. Според жалбоподателя размерът на тези допълнителни средства зависи задължително от приходите от данъците, тъй като този фонд се захранва с тях.

146. Освен това Telefónica твърди, че Общият съд е тълкувал неправилно член 33, параграф 1 от Закон № 17/2006 и член 3, параграф 2 от Закон № 8/2009, като е констатирал, че тези разпоредби премахват всякаква връзка между размера на помощта и размера на сумите, събрани въз основа на данъчните мерки. От една страна, възможността приходите да бъдат прехвърлени в общия бюджет на испанската държава била допълнителна. Всъщност само приходите, които надхвърляли границата от 10 % от годишните разходи на RTVE, били прехвърляни в държавния бюджет. От друга страна, от това не следвало, че размерът на помощта не зависи от размера на данъчните приходи. Член 33, параграф 1 от Закон № 17/2006 установявал най-много граници на

51 — На първо място DTS упреква Общия съд, че е приел, че приходите от данъка не оказват влияние върху размера на помощта, тъй като приходите, които надхвърлят нетните разходи за обществена услуга, се прехвърлят в резервен фонд или в държавния бюджет и е предвидена абсолютна граница за приходите на RTVE, като DTS се позовава на решение от 22 декември 2008 г., Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Тъй като този първи довод е изведен от неправилно тълкуване от страна на Общия съд на практиката на Съда, избрах да го разгледам в рамките на първото основание.

размера на помощта. Това не пречело общите приходи от данъците да бъдат преобразувани в помощ в границата, определена от националния законодател. Посочената граница била условие sine qua non за съвместимостта на помощта, като в противен случай щяло да бъде налице свръхкомпенсиране, противоречащо на правото на Съюза.

– Анализ

147. Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени.

148. Що се отнася до изтъкнатите от жалбоподателя доводи, най-напред констатирам, че в точка 66 от обжалваното съдебно решение Общият съд дава тълкуване на разпоредбите на член 33 от Закон № 17/2006, което по същество е идентично с възприетото от жалбоподателя в точка 10 от жалбата му[52].

149. По-нататък, що се отнася до направения от Общия съд в точка 67 от обжалваното съдебно решение анализ, DTS само уточнява съдържанието на разпоредба — член 8, параграф 3 от Закон № 8/2009 — която не позволява по никакъв начин да се оспори възприетото от Общия съд тълкуване на испанското законодателство и също така не позволява да се направи изводът, че размерът на данъка, понесен от жалбоподателя, оказва влияние върху размера на предоставената на RTVE помощ.

150. Що се отнася до доводите на Telefónica, нито един от тях не позволява да се докаже, че Общият съд явно е изопачил текста на посочените разпоредби. Въпросът дали посочената от Общия съд хипотеза е вторична, не засяга по никакъв начин обстоятелството, че съгласно член 33 от Закон № 17/2006 надвнесените средства, доколкото те не надхвърлят 10 % от бюджетните годишни разходи на RTVE, се прехвърлят към резервен фонд, а когато надхвърлят тази граница, се прехвърлят в държавния бюджет, което ни най-малко не се оспорва от Telefónica. В допълнение, обратно на твърдяното от последното, от това Общият съд не е заключил, че размерът на помощта не зависи от размера на данъчните приходи, а че размерът на последните не може да „окаже пряко въздействие върху“ размера на предоставената на RTVE помощ.

151. Ето защо с оглед на тези съображения предлагам на Съда да отхвърли второто основание, а именно недостатъчен съдебен контрол от страна на Общия съд и изопачаване на приложимото национално законодателство при преценката за нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото твърденията по него са отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

Г– *По третото основание: изопачаване на доводите и превишаване на пределите на контролните правомощия на Общия съд при преценка дали е нарушен член 106, параграф 2 ДФЕС*

152. В случая жалбоподателят поддържа по достатъчно изчерпателен начин, че Общият съд е изопачил доводите, изтъкнати от него в подкрепа на второто основание за отмяна и отнасящи се до нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, поради което той се е произнесъл ultra petita, променил е предмета на спора и е превишил пределите на контролните си правомощия.

153. При това положение, обратно на твърденията на RTVE, третото основание е допустимо.

52 — Точка 10 гласи следното:
„Законът създава и резервен фонд, в който постъпват приходите, надхвърлящи нетните разходи за обществената услуга, до максимален размер от 10 % от годишните бюджетни разходи, като приходите, които надвишават тази горна граница, трябва да бъдат прехвърлени в държавния бюджет […]“.

154. Третото основание се състои от две части, като първата се отнася до изопачаване на доводите, а втората — до превишаване на пределите на контролните правомощия на Общия съд, като основателността на първата част обуславя разглеждането на втората.

1. По първата част от третото основание: изопачаване на доводите, изтъкнати в първоинстанционното производство в подкрепа на твърдение за нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС

155. Бих искал да припомня, че съгласно постоянната съдебна практика изопачаването трябва ясно да личи от материалите по делото, без да е необходимо Съдът да прибягва до нова преценка на фактите и на доказателствата.

156. Според мен обаче направената от Общия съд в точки 118—167 от обжалваното съдебно решение преценка не страда от този порок.

157. Първо, DTS твърди, че в точки 151 и 152 от обжалваното съдебно решение Общият съд е тълкувал неправилно второто основание за отмяна, като е направил разграничение между „доводите на жалбоподателя относно последиците от трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009“, и „доводите на жалбоподателя относно последиците от елементите на помощ, предвидени в схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009“. Всъщност от процесуалните документи ясно следвало, че то никога не е излагало доводи относно последиците от самата помощ.

158. Наистина в точка 59 от жалбата си пред Общия съд DTS изтъква второто основание за отмяна, като посочва, че „Комисията е нарушила член 106, параграф 2 ДФЕС, като е разрешила помощ, която не отговаря на изискването за пропорционалност, предвидено в посочения член, *доколкото данъците, които служат за финансирането ѝ*, предполагат нарушаване на конкуренцията, което противоречи на общия интерес“ [53].

159. Като се имат предвид обаче съображенията и доводите, изтъкнати от жалбоподателя в жалбата му и в писмената му реплика, Общият съд е имал основание да приеме, че жалбоподателят оспорва изводите на Комисията, що се отнася до последиците върху конкуренцията не само от трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009, но и от елементите на помощ, предвидени в схемата за финансиране на RTVE, изменена с посочения закон.

160. Всъщност в точка 77 от жалбата си пред Общия съд DTS излага доводи относно наличието на нарушение на конкуренцията, като посочва, че конкуренцията на пазара на телевизионни зрители и на пазарите на придобиване на аудио-визуално съдържание е нарушена в противоречие с общия интерес от „[*с*]*истемата на финансиране на RTVE*, разрешена със [спорното] решение (и по-специално „вноската“ от 1,5 %, наложена на операторите на платена телевизия)“, а в писмената си реплика DTS засяга най-общо „новата система [или схема] на финансиране“ [54].

161. Освен това в точки 93—99 от жалбата си DTS изрично оспорва „предвидените в Закон № 8/2009 механизми“ за избягване на нарушения на конкуренцията, породени от дейността на RTVE, и по-специално разпоредбите на член 3, параграф 1, член 6, параграф 5 и член 9, параграф 1, букви i) и m) от Закон № 8/2009.

53 — Курсивът е мой.

54 — Вж. точки 27 и 28 от писмената реплика на DTS.

162. Както обаче следва от точки 94—99 от подадената от DTS жалба, както и от точки 162—164 от обжалваното съдебно решение, тези механизми са отделни от оспорените от жалбоподателя данъчни мерки и спадат към схемата на финансиране на предоставената на RTVE помощ.

163. При това положение, като се имат предвид доводите, изтъкнати от жалбоподателя в писмените му изявления, не може да се твърди, че Общият съд е тълкувал неправилно второто основание за отмяна, като е направил разграничение между „доводите на жалбоподателя относно последиците от трите данъчни мерки, въведени или изменени със Закон № 8/2009“, и „доводите на жалбоподателя относно последиците от елементите на помощ, предвидени в схемата на финансиране на RTVE, изменена със Закон № 8/2009“.

164. Следователно първият довод трябва да бъде отхвърлен.

165. Второ, DTS твърди, че Общият съд е изопачил неговите доводи в точка 120 от обжалваното съдебно решение, като е разграничил неправилно довода относно наддаването на RTVE на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание от довода, че конкуренцията е нарушена в степен, която е в противоречие с общия интерес. От процесуалните документи ясно следвало, че DTS изтъкнало, че новият начин на финансиране на RTVE, и по-специално наложеният на DTS данък, позволявали на RTVE да наруши конкуренцията в степен, която била в противоречие с общия интерес, като се засилвало по непропорционален начин конкурентното му положение, позволявайки му по този начин да извършва антиконкурентни действия като наддаването.

166. Тези критики са неоснователни.

167. Всъщност следва да се констатира, че разграничението, направено от Общия съд, произтича от направеното от самия жалбоподател разграничение в точки 80 и 81 от жалбата му.

168. Всъщност в точка 80 от жалбата си DTS твърди, „[н]а първо място, [че новата схема на финансиране позволява] на RTVE да придобие права за предаване с висока търговска стойност, които не са необходими за осъществяването на задачата за предоставяне на обществена услуга“. Следователно жалбоподателят искал изрично Общият съд да провери дали Комисията е допуснала явна грешка в преценката при контрола на пропорционалността на изплатената на RTVE компенсация за задачата му за предоставяне на обществена услуга. Този контрол позволява да се прецени степента, в която конкуренцията или търговията могат да бъдат засегнати в противоречие с интересите на Съюза по смисъла на член 106, параграф 2 ДФЕС. Съгласно съдебната практика, посочена от Общия съд в точка 117 от обжалваното съдебно решение, този контрол трябва да позволи да се провери дали предвидената компенсация е необходима за предоставяне на съответната обществена услуга при условия, които са икономически приемливи, или, обратно, дали съответната мярка е явно неподходяща с оглед на преследваната цел.

169. Следователно именно в точки 149—166 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал оплакването относно засягането на или въздействието върху търговията в степен, която е в противоречие с интересите на Съюза. Трябва да се отбележи, че в рамките на този анализ в точка 159 от обжалваното съдебно решение Общият съд е взел предвид вредите, изтъкнати от жалбоподателя.

170. В точка 81 от жалбата си пред Общия съд DTS твърди, „[н]а второ място“, че новите средства, отпуснати на RTVE, му позволяват да наддава за придобиване на права за предаване с висока търговска стойност. В точки 81—87 от жалбата си жалбоподателят посочва известен брой случаи на придобиване на права от RTVE, които могат да докажат антиконкурентното му поведение.

171. Следователно в точки 129—147 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал дали Комисията действително е допуснала явна грешка в преценката на опасността от антиконкурентни действия от страна на RTVE на пазара на придобиване на права за предаване на спортни събития и за излъчване на филми, съсредоточавайки се по-специално върху практиките по наддаване от страна на RTVE.

172. Ето защо с оглед на тези съображения не може да се упреква Общият съд, че в точка 120 от обжалваното съдебно решение и в изложените след това мотиви е разграничил двата довода, не само защото подобно разграничение е било направено от жалбоподателя, но и защото преценката на тяхната основателност е изисквала отделен анализ.

173. Следователно вторият довод също трябва да бъде отхвърлен.

174. Трето, DTS твърди, че в точки 130 и 157 от обжалваното съдебно решение Общият съд е тълкувал неправилно неговите доводи, доколкото той никога не е твърдял, че схемата на финансиране на RTVE нарушава конкуренцията само поради факта, че позволява на последното да се конкурира с частни оператори на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание. За сметка на това DTS твърдяло, че наложеният му данък засилвал нарушението на конкуренцията, произтичащо от самата помощ, тъй като финансовите средства, с които то разполагало на съответните пазари, били ограничени, а RTVE имало по-голяма възможност да извършва антиконкурентни действия на същите пазари.

175. Съгласно посоченото от Общия съд в точка 130 от обжалваното съдебно решение доводът на жалбоподателя се изразявал в това, че „публичните средства, с които разполага RTVE поради схемата си на финансиране, му позволяват да конкурира частните оператори на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание“. Наистина в жалбата или в писмената си реплика жалбоподателят не твърди изрично, че схемата за финансиране на RTVE нарушава конкуренцията само поради факта, че тази схема му позволява да се конкурира с частните оператори на пазарите за придобиване на аудио-визуално съдържание.

176. Въпреки това в точки 67—76 от жалбата си жалбоподателят подробно е изложил състоянието на конкуренцията на пазара на телевизионни зрители, както и на пазарите за придобиване на аудио-визуално съдържание, като е подчертал благоприятното конкурентно положение на RTVE поради новата схема на финансиране и в подкрепа на твърденията си е дал конкретни примери за многобройните случаи, в които RTVE е придобило права в ущърб на конкурентите.

177. При това положение в последното изречение на точка 130 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че „обстоятелството, че RTVE се конкурира с частните оператори на пазара на придобиване на аудио-визуално съдържание и *в някои случаи придобива правата за сметка на тях*, не доказва само по себе си, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката“ [55]. Струва ми се, че този извод е направен във връзка с изложението на жалбоподателя. Макар формулировката, с която Общият съд е представил довода на DTS, наистина да е непълна, тя все пак не свидетелства за явна грешка при тълкуването.

178. Ето защо третият довод следва да бъде отхвърлен.

179. На четвърто и последно място, DTS твърди, че Общият съд е изопачил доводите му в точки 141 и 158 от обжалваното съдебно решение, доколкото то никога не е твърдяло, че миналите действия на RTVE „продължават да имат последици и за в бъдеще“ или че заради схемата за финансиране на RTVE „изборът му на програми ставал по-беден, а броят на

55 — Курсивът е мой.

абонатите — по-малък“. За сметка на това DTS е дало примери за антиконкурентни действия, които RTVE е могло да извърши благодарение на значителните средства, с които традиционно е разполагало, и които може да продължи да извършва и да задълбочава вследствие на новата схема на финансиране.

180. Що се отнася, от една страна, до коментара на Общия съд, че примерите за придобиване на права от RTVE продължавали според DTS „да имат последици и за в бъдеще“ (точка 141 от обжалваното съдебно решение), трябва да се отбележи, че в точка 87 от жалбата си DTS посочва, че „[практиката на наддаване] ще продължи да съществува и ще се задълбочи“ поради новата система на финансиране, разрешена със спорното решение, като добавя в точка 28 от писмената си реплика, че „новата схема на финансиране осигурява на RTVE средства, *които ще му позволят да засили политиката си на наддаване*“ [56]. Според мен смисълът, който Общият съд придава на тези коментари, не противоречи на тяхното съдържание.

181. От друга страна, що се отнася до коментара на Общия съд, че заради схемата на финансиране на RTVE „изборът на програми ставал по-беден, а броят на абонатите — по-малък“ (точка 158 от обжалваното съдебно решение), трябва да се констатира, че Общият съд е възпроизвел дословно думите на жалбоподателя в точка 28 от неговата писмена реплика, тъй като той твърди, че „[разглежданата] система на финансиране отслабва конкурентната [му] позиция […], като го лишава от значителни средства и го задължава да намали инвестициите си в съдържания, *което непременно ще доведе до по-бедно предлагане на платена телевизия и до по-малък брой абонати*“ [57].

182. Следователно четвъртият довод трябва да бъде отхвърлен.

183. С оглед на тези съображения първата част от третото основание, отнасяща се до изопачаване на доводите, е неоснователна.

184. Доколкото втората част от третото основание, отнасяща се до превишаване на пределите на контролните правомощия на Общия съд, подлежи на разглеждане само ако е основателна първата част, тя не следва да бъде разглеждана.

185. Ето защо с оглед на тези съображения предлагам на Съда да отхвърли третото основание, а именно изопачаване на доводите и превишаване на пределите на контролните правомощия на Общия съд при преценка дали е нарушен член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като твърденията по него са неоснователни.

Д – *По четвъртото основание, представено от Telefónica: нарушение на член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз*

186. В писмения си отговор Telefónica изтъква основание, отделно от посочените от DTS, а именно нарушение на член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз. Всъщност Telefónica твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил като недопустими доводите му относно нарушение на член 108 ДФЕС.

187. Следва да се подчертае, че Telefónica изтъква това основание с идентична формулировка и въз основа на идентични мотиви в насрещната жалба, подадена пред Съда.

188. В съответствие с член 174 от Процедурния правилник „[и]сканията в писмения отговор са уважаване или отхвърляне, изцяло или частично, на жалбата“.

56 — Курсивът е мой.

57 — Курсивът е мой.

189. Според мен четвъртото основание, което е отделно и независимо от посочените от DTS, е недопустимо, тъй като е насочено към отмяната на обжалваното съдебно решение поради мотив, който не е посочен от жалбоподателя в неговата жалба.

190. За сметка на това ще разгледам основателността на твърденията по това основание, тъй като е изтъкнато в подадената от Telefónica насрещна жалба.

191. Следователно предлагам на Съда да отхвърли като недопустимо четвъртото основание, повдигнато от Telefónica и свързано с нарушение от Общия съд на член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз.

192. От всички изложени съображения следва, че подадената от DTS жалба пред Съда трябва да бъде отхвърлена като частично недопустима и частично неоснователна.

193. Следователно няма основание за произнасяне по искането на Кралство Испания по член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз.

VI – **По насрещната жалба**

194. Съгласно член 176 от Процедурния правилник Telefónica подава насрещна жалба срещу обжалваното съдебно решение, в която изтъква основание, отделно от посочените от DTS в главната жалба.

195. В подкрепа на насрещната жалба Telefónica сочи едно-единствено основание, а именно нарушение на член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз, доколкото Общият съд е отхвърлил като недопустими доводите му за нарушение на член 108 ДФЕС.

196. Това основание се отнася до анализа на Общия съд в точки 207—219 от обжалваното съдебно решение.

A – *Обжалваното съдебно решение*

197. В точка 214 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил като недопустими двете основания за отмяна, изтъкнати от Telefónica и свързани с нарушение на член 108 ДФЕС, доколкото тези основания не се отнасят до предмета на спора, както е определен от главните страни, и следователно изменят обхвата на този спор в степен, която е в противоречие с член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз.

198. В точка 211 от обжалваното съдебно решение Общият съд е основал анализа си на разпоредбите на този член, като в четвърта алинея от него се уточнява, че „[и]сканията в молбата за встъпване могат да се изразяват само в подкрепа на исканията на една от страните“, както и на текста на член 129, параграф 3 от Процедурния правилник и съдебна практика по тези разпоредби.

199. След като в точка 212 от обжалваното съдебно решение уточнява предмета на спора, както е определен от DTS, в следващата точка Общият съд констатира, че нито в жалбата, нито в писмената защита, представени от последното, са изтъкнати евентуални нарушения на разпоредбите на член 108 ДФЕС, като твърденията за тези нарушения са изложени за първи път в писменото изявление на Telefónica при встъпване.

200. По-нататък в точки 216 и 217 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отговорил на доводите, специално изложени от Telefónica по отношение на допустимостта на двете допълнителни основания.

201. След този анализ Общият съд заключава, че посочените основания са недопустими.

Б – *Доводи на страните*

202. Telefónica твърди, че Общият съд не може да отхвърли като недопустимо основанието му за нарушение на член 108 ДФЕС, поради това че то не е свързано с предмета на спора, тъй като е повдигнато за първи път в писменото изявление при встъпване.

203. Най-напред, в точка 216 от обжалваното съдебно решение Общият съд не можел да черпи основание от решение от 19 ноември 1998 г., Обединено кралство/Съвет (C-150/94, EU:C:1998:547), след като Telefónica не се било позовало на това решение.

204. По-нататък, в точка 217 от обжалваното съдебно решение Общият съд не обяснил защо решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414), постановено в производство по иск за установяване на неизпълнение на задължения, оправдавало по-голямата свобода на встъпилата страна да повдига основания, които не са изложени от главната страна. Впрочем в решение от 28 юли 2011 г., Diputación Foral de Vizcaya и др./Комисия (C-474/09 P—C-476/09 P, EU:C:2011:522), свързано със съдебните спорове относно държавните помощи, Съдът възприел същото разрешение, както в решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414)[58]. Ако встъпилата страна трябвало да се ограничава до основанията, изложени от главната страна, член 132, параграф 2 от Процедурния правилник, съгласно който встъпилата страна трябва да посочи основанията си, щял да бъде лишен от смисъл.

205. RTVE твърди, че насрещната жалба е недопустима и че при всички положения е неоснователна. Кралство Испания и Комисията също оспорват доводите на Telefónica.

В – *Анализ*

206. Според мен насрещната жалба е допустима.

207. Макар единственото основание, което Telefónica изтъква, действително да не е имало място в писмения отговор, представен по главната жалба, все пак ми се струва, че съгласно разпоредбите на член 178, параграфи 1 и 3 от Процедурния правилник то е можело да изтъкне това основание в насрещната жалба.

208. Наистина в член 178, параграф 3 от Процедурния правилник се уточнява, че изтъкнатите в подкрепа на насрещната жалба правни основания и доводи „трябва да са различни от основанията и доводите, изтъкнати в писмения отговор“. След като обаче това основание е недопустимо, когато е изтъкнато в писмения отговор, според мен тази разпоредба допуска Съдът да го разгледа в рамките на насрещната жалба.

209. На следващо място, що се отнася до основателността на изложените по това основание твърдения, според мен Общият съд правилно е приел за недопустими основанията, изтъкнати в първоинстанционното производство и свързани с нарушение на член 108 ДФЕС.

58 — Точка 108 и сл.

210. Първо, от изявлението при встъпване, представено от Telefónica пред Общия съд, ясно личи, че се иска отмяната на спорното решение поради нарушение от страна на Комисията на член 108 ДФЕС, въпреки че нарушението на тази разпоредба не е изтъкнато от DTS в неговите писмени изявления.

211. Както правилно отбелязва Общият съд в точка 212 от обжалваното съдебно решение, трите основания за отмяна, изтъкнати от DTS, се отнасят до нарушение съответно на член 107 ДФЕС, на членове 49 ДФЕС и 64 ДФЕС и на член 106, параграф 2 ДФЕС.

212. Следователно основанието, изтъкнато от Telefónica в изявлението при встъпване, изобщо не е свързано с предмета на спора, определен от DTS, и поради това променя обхвата му в степен, която е в противоречие с член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз.

213. Второ, оплакването, с което Telefónica упреква Общия съд, че се е позовал на точка 36 от решение от 19 ноември 1998 г., Обединено кралство/Съвет (C-150/94, EU:C:1998:547), ми се струва напълно неотносимо.

214. Макар Telefónica да твърди, че не е споменало тази съдебна практика в изявлението при встъпване, констатирам, че то не се позовава изрично на изопачаване като отделен порок. При това положение и доколкото Общият съд не е имал никакъв интерес да разглежда служебно съдебно решение, което може да постави под въпрос собствените му изводи, презумирам, че Telefónica се е позовало на тази съдебна практика в хода на първоинстанционното производство, както твърди Общият съд.

215. Дори Общият съд неправилно да е приел, че този довод е бил изтъкнат от Telefónica, според мен подобно твърдение няма никакво значение. Всъщност, обратно на твърдяното от Telefónica, анализът на точка 36 от решение от 19 ноември 1998 г., Обединено кралство/Съвет (C-150/94, EU:C:1998:547) е позволил на Общия съд не да обоснове недопустимостта на неговите основания за отмяна, а напротив да разгледа дали възприетото от Съда разрешение в това решение може да постави под въпрос собствените му изводи относно допустимостта на посочените основания. Следователно Общият съд не може да бъде упрекнат, че е извършил такъв анализ.

216. Трето, оплакването, с което Telefónica упреква Общия съд, че е допуснал грешки в преценката на значението на решение от 8 юли 2010 г., Комисия/Италия (C-334/08, EU:C:2010:414), е неоснователно.

217. Всъщност, обратно на твърдяното от Telefónica, в точка 217 от обжалваното съдебно решение Общият съд излага ясно и изчерпателно причините, поради които следва да се направи разграничение между производството по иск за установяване на неизпълнение на задължения и производството по жалба за отмяна, що се отнася до предмета на встъпването. Както отбелязват RTVE и Кралство Испания, жалбата за отмяна и искът за установяване на неизпълнение на задължения имат различни цели и предмет.

218. Освен това, макар съгласно член 132, параграф 2, буква б) от Процедурния правилник изявлението при встъпване да трябва да съдържа основанията и доводите, изтъкнати от встъпилата страна, това все пак не означава, че последната може да изтъква нови основания, различни от изложените от жалбоподателя.

219. Член 132, параграф 2 от Процедурния правилник се вписва в рамките на определените за встъпването граници и тази разпоредба трябва да се тълкува с оглед на предхождащите я разпоредби. В член 129 от посочения правилник, който е озаглавен „Предмет и действие на встъпването“, обаче се уточнява, че „[в]стъпването е допустимо само в подкрепа, изцяло или частично, на исканията на една от страните“, че „[то] е акцесорно по отношение на главния спор“ и че „[в]стъпилата страна е обвързана от етапа, на който се намира производството към момента на встъпването“.

220. С оглед на тези съображения според мен Общият съд е направил пълна проверка на допустимостта на повдигнатите от Telefónica основания за отмяна и следователно предлагам на Съда да отхвърли единственото основание, а именно нарушение на член 40 от Статута на Съда на Европейския съюз, тъй като изложените по него твърдения са неоснователни.

221. Ето защо с оглед на всички изложени съображения подадената от Telefónica насрещна жалба трябва да бъде отхвърлена.

VII – **Заключение**

222. Предвид изложените по-горе съображения предлагам на Съда да се произнесе по следния начин:

„1) Отхвърля жалбите.

2) Осъжда DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, както и Telefónica de España SA и Telefónica Móviles España SA да заплатят съдебните разноски“.